

GOZDNI ČASOVNI STROJ

Bil je lep sončen dan, toda v zraku je bilo nekaj drugačnega. Starodavnega. Čarobnega. S selitvenim kombijem sem se pripeljala do konca ulice, kjer je stala moja hiša. Bila je lepa, majhna in lesena. Takoj, ko sem prvič stopila noter, sem se počutila domače. Zdaj, tri tedne kasneje, pa na ta lep, vroč dan nosim selitvene škatle v hišo. Mojo hišo. Počutim se tako ponosno in veliko, zdaj ko sem sama v tem svojem prostoru. Ko sem vse škatle znosila v hišo, sem stopila na teraso, ki je imela razgled na čudovit gozd. Stopila sem čez travnik, poln cvetočega maka. Prišla sem do velikega, starega drevesa. Njegove razvejane veje so segale do neba, njegovo lubje pa je imelo globoke brazde. Pobožala sem ga in posrkalo me je vanj.

Stala sem zraven istega drevesa, a bilo je manjše in manj razbrazdano. Na vejah je ležal težek sneg in celo dolino je prekrivala prostrana snežnobela odeja. Do drevesa je prišel majhen fantek. Star je bil približno šest let in kar poskakoval je po polju. Njegovi rdeči lasje so štrleli v vse strani, zelene oči pa so se mu navdušeno svetile. Želela sem ga ogovoriti, toda iz sebe nisem spravila niti besede. Nena doma je stekel čezme in objel drevo. Potem ga je pogledal in prvič v življenju, kar je potem storil še velikokrat, prijel najnižjo vejo in splezal nanj.

Spet me je posrkalo. Spet sem stala stala zraven drevesa, toda bila je pomlad, več let kasneje. Na drevesu je čepel isti deček, toda zdaj je bil star približno trinajst let. Oblečen je bil v vrečaste kavbojke in majico, z motivom neke rokrske skupine. Na pegatem nosu so mu čepela očala in z očmi je nemirno švigal po polju, kjer se mu je približevala deklica. Imela je črne kodre, ki so bili speti v figo in rjave oči, obkrožene s temnimi trepalnicami. Nosila je lahko pomladno obleko nežne bele barve, ki ji je vihrala okoli kolen. Stopila je do drevesa, in pogledala fanta na njem. Ta je splezal na tla in jo pre-računljivo pogledal, nato pa ponudil roko. Ko je sprejela: „Leo,“ je rekel. Stresla je roko in rekla „Rain.“

Spet me je posrkalo. Otroka sta bila oblečena v kavbojke, tiho sta plezala po drevesu in se igrala. Morala je biti tisto jesen, saj je porumeno listje prekrivalo tla. Vsake toliko sta si zavpila besedo ali dve, drugače pa sta kot opici plezala po vejah. Prišlo je do trenutka, ko je njegova dlan prekrila njeno, spogledala sta se in potem hitro, rdeča kot rak, potegnili roke spet k sebi.

Potegnili me je še enkrat. Sonce se je risalo na nebu in gredo neumorne delavce, ki so v zemljo sadili mala drevesa. Do zdaj še nisem ugotovila, toda tam, kjer je v mojem času rasel prostran gozd, v preteklosti ni bilo ničesar, razen tega starega, mogočnega hrasta. Ljudje, ki so sadili drevesa, so bili oblečeni v kratke majice in hlače. Ženske so imele lase spete vrh glave, vsem pa je po hrbtu teknel pot. V bližini sem zagledala mladega Lea in Rain. Skupaj sta posadila mladiko, nato pa se sta se vzravnila in zadovoljno nasmehnila drug drugemu. Zagotovo sta bila stara vsaj petnajst let. Leo je še vedno nosil očala in njegovi ognjeni kodri so bili še vedno razmršeni. Toda v teh letih je lepo zrasel in postal pravi možki. Rain pa je postala prava lepotica. Njeni črni lasje so bili spleteni v kito, ki ji je segala do sredine hrbta. Njena koža je bila gladka in lepo zagorela, njena postava pa vitka. Videlo se je, da sta skupaj prestala marsikaj, in da sta prava prijatelja. Obrisala sta si pot iz čela in odšla saditi naprej.

Naslednji prizor je bil temen in sijoč. Sredi noči, ko je luna sijala na travnik ter gozd, poln zdaj že malo starejših dreves, sta pod drevesom stala Rain in Leo. Držala sta se za roke in si strmela globoko v oči. Bila sta lepo urejena, Leo v lepih hlačah, srajci in modro-rdeči kravati; Rain pa v lepi rdeči obleki, do kolen, s črnimi kodri, ki so ji padali čez ramena vse do polovice hrbta. Počasi sta se približala, Leova glava se je rahlo spustila, Rain pa je dvignila brado. Izgubila sta se v vrtincu predanega, lepega in dolgo želenega poljuba.

Bilo je megleno jutro. Po polju sta hodila Rain in Leo, zdaj že srednjih let, a srečna. Držala sta se za roke, pred njima pa sta tekli dve deklici. Obe dve sta imeli črne kodre in velike zelene oči. Igrivo sta tekli in se smejala, medtem ko sta za njima hodila njuna starša, vsa vesela in še vedno zaljubljena.

Vrglo me je nazaj v sedanjost. Moja roka je bila še vedno na deblu, lasje so se mi še vedno lepili na vrat in za mano je še vedno stala moja nova hiša. Drevo mi je zaupalo eno od zgodb, ki jih je čuvalo v sebi. Moj novi dom in vse ob njem se mi je zazdelo še lepši. Zdaj sem vedno vedela, da drevesa čuvajo naše skrivnosti in spremljajo naše življenjske zgodbe. Izvedela se, kako se je tu mladi par zaljubil, kako sta skupaj posadila gozd in kako sta skupaj naredila ta svet vsaj malo lepši.

Ava Bakan, 7.a, OŠ Šmarje - Sap